

Σπύρος Γιαννακόπουλος

Ο ΜΟΝΟΚΕΡΟΣ

Συλλογή
χελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΣΠΥΡΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο μονόκερος

Εικονογράφηση
ΠΕΤΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥΛΙΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εξμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Χελιδόνια – 213

Σπύρος Γιαννακόπουλος, *Ο μονόκερος*

Εικονογράφηση: Πέτρος Χριστούλιας

Σχεδιασμός εξωφύλλου σειράς: polka dot design

Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

DTP: Κωνσταντίνος Καπένης

Φιλμ-μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright[©] για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2019

Copyright[©] Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη)

και Σπύρος Γιαννακόπουλος, 2018

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2019

ΚΕΤ Γ153 ΚΕΠ 671/19 ISBN 978-960-16-8331-7

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ**

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στον Πέτρο Χριστούλια,
εικονογράφο αυτού του βιβλίου και όχι μόνο*

Yeah, there should be unicorns
Those with the purple eyes
Not the green eyes

«There should be unicorns», The Flaming Lips

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο Κακός.	13
Το τραγούδι του μονόκερου	22
Καταστροφή	30
Λίλα.	38
Γρυλίσματα λύκων	46
Οι πέντε φρουροί	54
Αναγνώριση σκελετών.	61
Συνταγές μαγειρικής	67
Κοκκινοσκούφηδες	74
Απαγωγή Λίλας	83
Σύγκρουση.	91
Το μυστικό του μονόκερου	100
Αιχμάλωτη.	110
Ουράνιο τόξο	117
Επίλογος	124

Ο Κακός

«**Ε**ΠΙΤΕΛΟΥΣ!» είπε ο Άρχοντας του Σκότους, καθισμένος στον θρόνο του που ήταν φτιαγμένος από κόκαλα και κρανία ενωμένα μεταξύ τους. Η φωνή του ήταν βαθιά, απόκοσμη, λες και έβγαινε από τα σκοτάδια της αβύσσου, κι αντήχησε εκκωφαντικά στη μεγάλη αίθουσα του ρημαγμένου πλέον Μαύρου Πύργου. Ο ήλιος είχε δύσει από ώρα και αναμμένοι πυρσοί φώτιζαν τον χώρο. Σκιές έπεφταν στο πρόσωπο του άρχοντα.

Οι παρατρεχάμενοί του, ο Μπιγκλ κι ο Μπόνγκο, δύο κακομούτσουνα γκόμπλιν με σουβλερή μύτη, μυτερά αυτιά και μαύρα μάτια όπου καθρεφτιζόταν η κατεργαριά, στέκονταν μπροστά του όλο καμάρι που είχαν φέρει σε πέρας την αποστολή τους. Σχεδόν χαμογελούσαν, αν και ήταν επικίνδυνο να χαμογελάς μπροστά στον Άρχοντα του Σκότους, γιατί καθόλου δεν του άρεσαν τα χαμόγελα, του άρεσε μόνο η θλίψη και η μιζέρια. Τα μόνα χαμόγελα που του άρεσαν ήταν αυτά που έκρυβαν κακία. Πίσω τους ήταν το Πηγάδι της Κολάσεως: μια μεγάλου διαμετρήματος τρύπα που κατέβαινε στα βάθη της γης και

κατέληγε σε αρχέγονες φωτιές και σε μια υπόγεια θάλασσα λάβας. Το πηγάδι ανέδυε έντονη θερμότητα, ενώ, αν κοιτούσες κάτω, θα έβλεπες μια βαθυκόκκινη λάμψη. Η στεφάνη του ήταν στολισμένη με περίτεχνα κόκκινα σχέδια που λαμπύριζαν στο σκοτάδι, φιλοτεχνημένα από τον ίδιο τον Άρχοντα του Σκότους, όπως του είχε υποδείξει το Μαύρο Βιβλίο.

Το Μαύρο Βιβλίο, ένας χοντρότατος τόμος περίπου δύο χιλιάδων κιτρινωμένων από τα χρόνια σελίδων με καλλιγραφικά γράμματα και γκραβούρες, αυτή τη στιγμή βρισκόταν πάνω στο πέτρινο γραφείο, δίπλα σε μια νεκροκεφαλή που εκτελούσε χρέη κηροπηγίου και σε μια κρυστάλλινη σφαίρα που αγνόφεγγε με ένα απαλό γαλάζιο χρώμα. Ήταν ανοιγμένο στη σελίδα που άρχιζε το μεγάλο κεφάλαιο «Το κέρασ του μονόκερου».

Ο Άρχοντας του Σκότους έφερε το λευκό ραβδί κοντά στο πρόσωπό του. Στα κόκκινα μάτια του τρεμόπαιξε μια λάμψη. Το κράτησε στο δεξί του χέρι και το άγγιξε απαλά με τα δάχτυλα του αριστερού για να νιώσει την υφή του, να αισθανθεί τα μυστικά που έκρυβε – και φαινόταν να κρύβει πολλά μυστικά. «Επιτέλους είναι δικό μου!» είπε.

«Σας το φέραμε, άρχοντά μου» είπε με δουλοπρέπεια ο Μπόνγκο.

«Όπως μας ζητήσατε» συμπλήρωσε με το ίδιο ύφος ο Μπιγκλ.

«Δεν ήταν εύκολο!» είπε ο Μπόνγκο.

«Ήταν κουραστικό» είπε ο Μπιγκλ. «Εγώ κουράστηκα πάρα πολύ».

«Κι εγώ κουράστηκα» είπε Μπόνγκο. «Και ήταν κι επικίνδυνο».

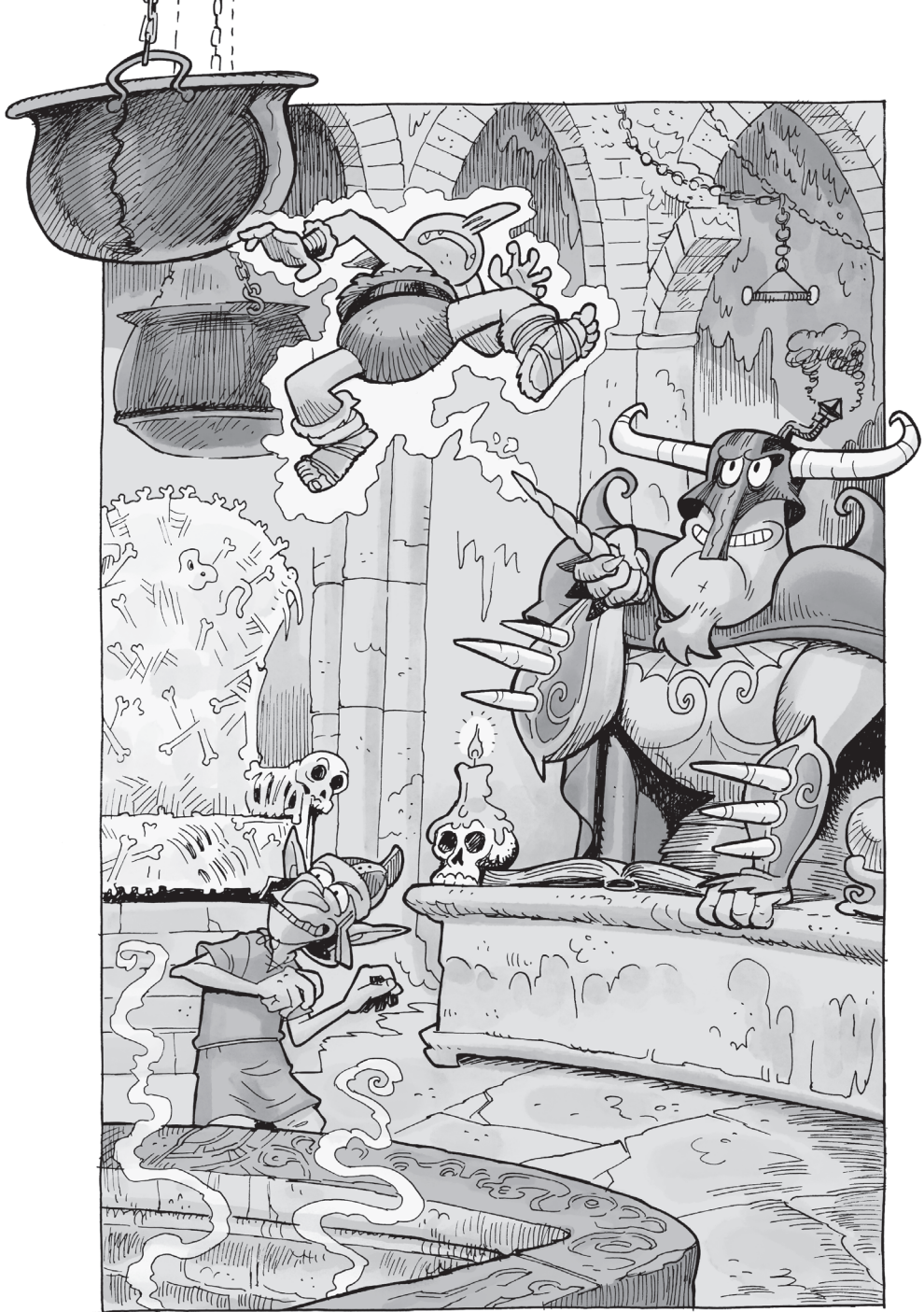
«Όου!» αναφώνησε ο Μπιγκλ. «Ναι! Πολύ επικίνδυνο».

Ο Άρχοντας του Σκότους, μη δίνοντας την παραμικρή σημασία στα σχόλια των δύο γκόμπλιν, σηκώθηκε από τον θρόνο του, κατέβηκε τα μεγάλα γρανιτένια σκαλιά, πέρασε από δίπλα τους χωρίς να τους κοιτάξει καν και πλησίασε στο γραφείο του. Άρχισε να διαβάξει μουρμουρίζοντας, ρίχνοντας κάθε τόσο ματιές στο καινούριο του λευκό ραβδί. Κάποια στιγμή, σήκωσε το βλέμμα από τις σελίδες του βιβλίου, με μια απότομη κίνηση τέντωσε το δεξί του χέρι και με το ραβδί σημάδεψε τον Μπόνγκο.

«Ααα!» κραύγασε ο παρατρεχάμενός του, καθώς μια αόρατη δύναμη τον βούτηξε και τον σήκωσε στον αέρα. Ο συνάδελφός του κοιτούσε ανακουφισμένος που δεν ήταν αυτός στη θέση του.

«Υπέροχα!» αναφώνησε ο Άρχοντας του Σκότους. «Κοιτάξτε τι μπορώ να κάνω! Με το καινούριο μου ραβδί θα μπορώ να κάνω ένα σωρό κόλπα!» Κατεύθυνε τον Μπόνγκο ψηλά στην οροφή της αίθουσας, στριφογυρίζοντας τον επιδέξια ανάμεσα στα καζάνια που κρέμονταν με χοντρές αλυσίδες από το ταβάνι. Τα καζάνια, όταν ήταν να βράσει το περιεχόμενό τους, κατέβαιναν στο Πηγάδι της Κολάσεως.

Ο Μπόνγκο κουνούσε χέρια και πόδια σαστισμένος και βγάζοντας άναρθρες κραυγές τρόμου. Δεν του ήταν καθόλου ευχάριστη αυτή η πτήση, ενώ έτρεμε μην κατα-

λήξει στο Πηγάδι και γίνει ψητός – ο Άρχοντας του Σκότους για όλα ήταν ικανός.

Ο Μπιγκλ από την άλλη, πατώντας καλά στο έδαφος, χασκογελούσε βλέποντας τον συνάδελφό του να ταλαιπωρείται. «Ήταν δύσκολη αποστολή, άρχοντά μου» είπε. «Αλλά τα καταφέραμε. Αιφνιδιάσαμε το πλάσμα και του το κλέψαμε. Τώρα πια είναι δικό σας».

«Ναι, δικό σας! Ολοδικό σας! Αλλά κατεβάστε με! Ζαλίζομαι!» έκανε ο Μπόνγκο, που σχεδόν ακουμπούσε το γρανιτένιο ταβάνι.

«Είναι υπέροχο!» είπε ο Άρχοντας του Σκότους γελώντας χαιρέκακα. «Θα γίνω πιο δυνατός, πιο τρομερός, πιο φοβιστικός. Θα είμαι ανίκητος! Θα απλώσω το σκοτάδι παντού! Παντού σκοτάδι! Παντού σκιές. Ο ήλιος θα κρυφτεί στις σκιές. Θα επικρατήσει η νύχτα και θα κατακτήσω τον κόσμο».

«Σας πάει το σκοτάδι, άρχοντά μου. Σας κάνει πιο άγριο και πιο κακό!» έκανε ο Μπιγκλ με μια μικρή υπόκλιση. Είχε έρθει η ώρα να αμειφθούν για τους κόπους τους, κι αν ο συνάδελφός του έμενε για πάντα να αιωρείται στην αίθουσα, τόσο το καλύτερο για τον ίδιο.

«Μου έρχεται να κάνω εμετό!» φώναξε από ψηλά ο Μπόνγκο.

Με ένα τίναγμα του ραβδιού, το αόρατο χέρι που κρατούσε τον Μπόνγκο ψηλά στην οροφή χαλάρωσε τη λαβή του και το γκόμπλιν βρέθηκε σε ελεύθερη πτώση αφήνοντας μια παρατεταμένη κραυγή –«Αααα!»– που έπαυσε όταν με έναν ξερό γδούπο σωριάστηκε ακριβώς δίπλα στο Πηγάδι της Κολάσεως. Ο Μπόνγκο είδε νυχτερίδες

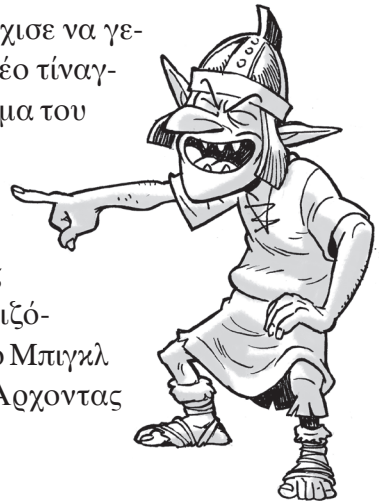

να πετάνε γύρω από το κεφάλι του και να εξαφανίζονται ανάμεσα στα καζάνια που κρέμονταν. Προσπάθησε να σταθεί ξανά όρθιος. Δεν έμοιαζε να είχε σπάσει κάποιο κόκαλο, αλλά η πτήση, η πτώση και η τρομάρα τον είχαν ζαλίσει και παραπατούσε.

Ο Άρχοντας του Σκότους, κατενθουσιασμένος με το νέο του απόκτημα που θα του χάριζε τρομερές δυνάμεις, γύρισε τις σελίδες του Μαύρου Βιβλίου στην υποενοότητα:

«Πώς να εντυπωσιάσετε τους καλεσμένους σας». Διάβασε προσεκτικά και έτεινε ξανά το ραβδί προς τον Μπόνγκο, που ακόμη δεν είχε συνέλθει από το προηγούμενο μαρτύριο. Το γκριζοπράσινο χρώμα του δέρματος του Μπόνγκο άλλαξε, έγινε φούξια.

Ο Μπιγκλ, που βρήκε πολύ αστείο το νέο χρώμα του συναδέλφου του, άρχισε να γελάει κοροϊδευτικά. Και με ένα νέο τίναγμα του ραβδιού, στο φούξια χρώμα του Μπόνγκο προστέθηκαν γαλάζιες βούλες. Ο Μπόνγκο εκνευρισμένος τις έτριβε με τα χέρια, τις έξυνε με τα νύχια, αλλά αυτές δεν έλεγαν να φύγουν και εκνευριζόταν ακόμη πιο πολύ που γελούσε ο Μπιγκλ με το πάθημά του. Μέχρι που ο Άρχοντας του Σκότους τον έκανε αόρατο.

«Πού πήγες;» ρώτησε έκπληκτος ο Μπιγκλ.

«Δε με βλέπεις;» απόρησε ο Μπόνγκο.

«Σε έκανα αόρατο, κύριε Μπόνγκο» είπε ο Άρχοντας του Σκότους και κοίταξε με ευχαρίστηση το ραβδί του. «Και τώρα δε σε βλέπει πια κανείς. Μπορείς να κινηθείς στις σκιές, να κινηθείς χωρίς να σε εντοπίσει κανείς, να επιτεθείς από το πουθενά. Μπορείς να πάρεις ανενόχλητος εκδίκηση από κάποιον που σε κοροΐδευε όταν βρισκόσουν σε δύσκολη θέση».

Για μια στιγμή επικράτησε σιωπή και ο Μπιγκλ κοιτούσε φοβισμένος τριγύρω του, προσπαθώντας να διακρίνει τον Μπόνγκο. Και τότε –«Άουτς!»– ο Μπιγκλ ένωσε έναν πόνο στα οπίσθιά του. Είχε μόλις φάει μια γερή κλοτσιά από τον αόρατο συνάδελφό του, ο οποίος φάνηκε να το διασκεδάζει. Ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να πάρει το αίμα του πίσω για όσες φορές ένωσε αδικημένος.

«Ωστε γέλαγες που ήμουν ροζ, ε;» ακούστηκε μια φωνή από κάπου δίπλα στον Μπιγκλ.

«Όχι!» διαμαρτυρήθηκε ο Μπιγκλ. «Δεν ήταν γέλιο. Ήθελα να βοηθήσω, αλλά...» Κοιτούσε διερευνητικά τον χώρο, αλλά δεν έβλεπε πουθενά τον Μπόνγκο. «Άου!» έκανε μόλις ένωσε μια γερή μπουνιά στη μύτη.

«Βρήκες αστείες τις γαλάζιες βούλες μου, ε;» φώναξε ο Μπόνγκο.

«Όχι!» φώναξε ο Μπιγκλ πιάνοντας τη μύτη του που τον έτσουζε από τον πόνο. «Σου πήγαιναν. Ήταν πολύ ωραίες οι βούλες σου!» Άρχισε να τρέχει για να ξεφύγει από τον αόρατο διώκτη του. Όμως σκόνταψε σε κάτι,

κάτι που δεν είδε και δεν μπορούσε να δει γιατί ήταν αόρατο, και έπεσε. Και ο αόρατος Μπόνγκο ερχόταν καταπάνω του με τη γροθιά του υψωμένη, όταν έγινε και πάλι, μετά από το τίναγμα του ραβδιού του Άρχοντα, ορατός. Κι έτσι ο Μπιγκλ πρόλαβε να αμυνθεί. Οι δύο παρατρεχάμενοι έμειναν να τσακώνονται δίπλα στο Πηγάδι της Κολάσεως, κάτι που γινόταν συχνά, ειδικά όταν προσπαθούσαν να κερδίσουν την εύνοια του άρχοντά τους.

Ο Άρχοντας του Σκότους, αγνοώντας τον καβγά των δύο γκόμπλιν, κοίταξε στην κρυστάλλινη σφαίρα του. Μουρμούρισε κάποιες λέξεις σε μια γλώσσα ξεχασμένη και το αχνό γαλάζιο χρώμα της σφαίρας έγινε πιο έντονο, πιο φωτεινό. Ύστερα την άγγιξε με το ραβδί του. Και τότε είδε. Είδε για πρώτη φορά τόσο καθαρά. Είδε έξω από τον Μαύρο Πύργο, πέρα μακριά. Είδε δάση και κοιλάδες, βουνά απόκρημνα, ποτάμια ορμητικά και λίμνες γαλήνιες. Είδε χωριά και πόλεις και κάστρα και παλάτια. Είδε βασιλιάδες και βασιλοπούλες και πολεμιστές και νάνους και ξωτικά. Και πλάσματα ζωντανά και πλάσματα νεκρά και πλάσματα νεκροζώντανα.

Και ζήτησε από τη σφαίρα να δει το πλάσμα από το οποίο είχε κλέψει το λευκό ραβδί. Και το είδε κι αυτό.

Το είδε καθαρά. Ήταν ξαπλωμένο κάτω από ένα δέντρο, βαθιά σε κάποιο δάσος, μακριά από δω.

Το πλάσμα θρηνούσε, δάκρυα έτρεχαν στα άδολα μάτια του. Ήταν λες και είχε χάσει κάθε ελπίδα για ζωή. Ο Άρχοντας του Σκότους χάρηκε για τη λύπη του πλάσματος. Και άφησε ακόμη ένα χαιρέκακο γέλιο που κάλυψε τη φασαρία από τον καβγά του Μπιγκλ και του Μπόνγκο.